

L'APUNT

De Tardor Pinter a Hivern Shakespeare

Jordi Bordes

Les sales alternatives, que van arrencar a principi dels anys noranta, van necessitar cinc anys per construir un programa sòlid conjunt: va ser el 1996 amb la Tardor Pinter. L'estiu del 2004, quan van caure del festival Grec, es van inventar *La torna*, sense tanta sort. El 2005 van voler reivindicar els autors independents dels anys setanta que l'onada d'un teatre més amable havia ofegat.

Les alternatives, com a grup, s'han anat dissolent com un terròs de sucre. Ara, tres espais nous (Akadèmia, Maldà, Àtrium) i el Tantarantana (amb un nou gir en la direcció artística) tornen a navegar junts de manera còmplice. S'agafen a Shakespeare per passar un hivern amb el major escalf possible, ara que els grans entreteniments estan acaparant les taquilles.

Nadal

'Eduard II', programat al Tantarantana, denuncia l'ambició de la Cort

Una lluita pueril pel poder

J.B.
BARCELONA

Roberto Romei dirigeix *Eduard II*, una peça de Christopher Marlowe en la qual tothom lluita pel poder, sense gaire més objectiu que conservar-lo. L'obra es representa fins a l'11 de gener al Tantarantana i suposa el debut de la companyia Parking Shakespeare en una sala professional. Fins ara sempre havien estrenat a Barcelona en espais no convencionals: a l'estiu, fent comèdies al parc del Nord. I a l'hivern (en el seu Parking d'hivern, en què provenen textos dramàtics) a la Fabra i Coats (*Pell de mercuri*) i a Palo Alto (*Woyzeck*). Aquest darrer títol l'han programat posteriorment

a la Beckett.

Aquest *Eduard II* que planteja Romei és el d'uns nens que es barallen en un parc. No és que sigui per a canalla ni que s'hagi estovat la perversitat dels personatges de Marlowe. És que els ha situat en un parc on el tron reial és l'únic gronxador.

Eduard II té altres mèrits, més enllà de la denún-

Els actors de Parking Shakespeare estrenen en una sala professional a Barcelona

L'adaptació de Romei transforma el tron reial en un gronxador i tots van amb pantalons curts ■ XAVI GIL

cia de l'ambició de ser poderós. I és que Marlowe (que era molt mal vist, quan se'l titllava d'heretge, homosexual, espia de la corona o aficionat a les ciències ocultes) construeix una relació homosexual sense els prejudicis de molts segles després. És l'amor del rei pel seu amant el que el catapulta a un lloc de poder. La Cort s'indigna perquè s'ha saltat l'ordre de promoció i això el converteix en la diàna més vistosa.

La peça entra en la *Ru-*

ta 4 mirades de Shakespeare & Marlowe perquè hi ha la creença que Shakespeare seria el nom que Marlowe es va inventar per començar de bell nou. Tots dos coincideixen en l'any de naixement, en temàtiques i en l'ús del vers blanc. Romei sí que troba una diferència en l'obra fosca de Marlowe (que aparentment va morir als 29 anys) i Shakespeare: a *Eduard II* tots els personatges són dolents i en Shakespeare, tot i la maldat, triomfa el bé, ■

libri entre els actors que interpreten els protagonistes i els que donen veu als secundaris.

L'Akadèmia busca una certa continuïtat amb aquesta companyia jove, que s'amarin bé d'aquesta manera de fer teatre. I també que puguin mantenir les produccions més enllà de la temporada establerta a la sala de la Diagonal. Els Propeller han estat

una de les companyies internacionals de referència del Temporada Alta. No hi han participat, però, ni en l'edició del 2014 ni tampoc hi seran en la del 2015. Seria una bona opció? El seu director, Salvador Sunyer, no ho descarta. És a la llista de les possibles apostes. És també l'oportunitat per traslladar el gust de Propeller més enllà dels grans esdeveniments. ■

Crítica teatre

David Castillo

Tan lluny i tan a prop

Eduard II
Adaptació: Marc Rosich
Direcció: Roberto Romei
Dissabte, 6 de desembre (fins al 25 de gener) al Tantarantana

Soferia adaptació del clàssic de Marlowe feta per la companyia Parking Shakespeare. La comicitat dels autors i un vestuari per ridiculitzar els

poderosos contribueixen a crear un clima en què les ambicions del poder demostren que l'espècie humana no ha avançat gaire en la seva psicologia des de fa segles. Els comunicats hilarants fets pels representants de la casa reial i el sarcasme de tot plegat són alguns dels aspectes que destaquen, a part

de la magnífica versió de Marc Rosich, que s'afegeix també a la dramaturgia, al costat del director Roberto Romei i d'Anna M. Ricart.

La precarietat del muntatge és, en un gest d'estratègia que els honora, una de les seves principals virtuts. El text resulta accessible i plenament actual, i encara més al nostre

país, on els tripijocs són notícia tots els dies. Ateu i admirador de Maquiavel, Christopher Marlowe va fer un retrat hiperbòlic dels bulímics de poder, dels ambiciosos i dels tirans. Divulgar les seves obres avui és un acte de justícia i, a més, una oportunitat d'anar directe a la gran tradició teatral.